

[Holstein.]

rømme, at det er et landøkonomisk Program, som der er Fremtid i, som der er Rationalitet i, men uden dette svæver det i Luften som en Demonstration, saa er det ikke gennemtænkt fra Ophavsmændenes Side, og i saa Fald vil det i mine Øjne være fuldkommen berettiget, hvis Statsmyndighederne afviser det som et Ultimatum, men fremhæver, at det i bedste Fald er et Forhandlingsgrundlag, som nødvendiggør vidtgaaende supplerende Reformer paa Omraader, som er uadskilleligt forbundet med saadanne Kravs praktiske Gennemførelse.

Man har i denne Forbindelse — det har jo ogsaa været udtrykt i den Resolution, som blev fremført paa Amalienborg og bagefter rettet til Statsministeren — paa ny fra Landbostandens Side rejst Valutaspørgsmaalet. Man er nu fra Landborepræsentanternes Side inde paa at stille sig paa det Krav, som de danske Landboforeningers Hovedbestyrelse fremførte i en Resolution til Regering og Rigsdag i Slutningen af Maj 1932, altsaa kort før det firkantede Forlig om Valutapolitikken. Man rejser paa ny Krav, som det hedder, om fri Valutahandel, man rejser Krav om, at den danske Landmand skal have fuldt ud, hvad Valutaen er værd, naar den er Genstand for fri Handel. Maa jeg have Lov til her at fremhæve en ledende Artikel, som fremkom i et kendt Venstrelandbodagblad den 31. Maj d. A., nemlig i „Sorø Amtstidende“, efter at de sjællandske Landboforeninger havde indkaldt til det store Møde i Ringsted, hvor det sørgeligt nok viste sig, at Landbrugets, i hvert Fald det sjællandske Landbrugs, ypperste Repræsentanter og Talsmænd var meget, meget mere raadvilde med Hensyn til, hvad der landøkonomisk ad Lovgivningsvejen bør gennemføres for at hjælpe Landbruget ud af Krisen, end de Repræsentanter paa Tinge, som man fra Landbostandens Side ikke har haft Haansord nok til overs for. For hvad blev Udfaldet af dette Møde? Ja, for saa vidt som selve Formanden for de sjællandske Landboforeninger og Medlem af de danske Landboforeningers Fællesbestyrelse var den, der indledede og dirigerede og afsluttede, tør jeg nok sige, at Hr. Tvedegaards Indlæg ved denne Lejlighed stod i den mærkværdigste og grelleste Modsætning til det bombastiske Opraab, som han sammen med den ærede Landstingsmand Hr. Hauch og Landboforeningernes Fællesbestyrelse udsendte til Offentligheden den 11. Maj 1934.

Ærede Medlemmer erindrer sikkert alle de indbyrdes punkterende Punkter i dette

Opraab, som endte med at male en vis Mand paa Væggen og fremhæve, at nu var vi paa Grænsen af Kaos, nu var vi lige ved at styrte i Afgrunden, ikke blot Hovederhvervet, men hele det danske økonomiske Samfund, nu gjaldt det at handle og handle hurtigt, om kort Tid vilde det være for sent. — Og saa gik der altsaa et Aar og tre, fire Maaneder, uden at der blev handlet, og saa holder Hr. Tvedegaard, som har skrevet under paa dette Opraab, Indledningstale og afsluttende Tale paa Mødet i Ringsted, og summa summarum af hans Indlæg dør var dette, at man maatte vel haabe, at Spørgsmaalet om en Rentesaenkning ikke var opgivet, og at man maaske nu maatte vende tilbage til det Standpunkt, som man med Hensyn til Valutaspørgsmaalet tidligere havde indtaget fra Landboforeningernes Ledelses Side. Det var hans Bidrag, og „Sorø Amtstidende“ skriver i sin kommenterende ledende Artikel, at Landbruget nu burde se at finde de Hovedsynspunkter, som det kunde staa sammen om, og lade det andet ligge, og saa skriver Bladet som sit Bidrag: „Det eneste, der kræves, er, saa vidt vi kan se, at Valutacentralen efter at have bestemt, hvilken Valuta der er til Raadighed, og hvilke Varer vi i de kommende Perioder maa købe i de enkelte Lande, sælger samtlige Valutaattester til de højstbydende i Stedet for vedblivende at forære dem til dem, der har været saa heldige at have Import i 1931.“

Vi er enige om at opretholde et lukket Pengemarked med Pligt til Hjemførelse af Kapitaltilgodehavender i Udlandet. Der er ikke mere Afleveringspligt til Nationalbanken; det spillede jo saa stor Rolle i Diskussionen i Sommerhalvaaret 1932 at blive af med Afleveringspligten til Nationalbanken. Naar man bare blev af med Afleveringspligten til Nationalbanken, saa skulde Kronen nok falde, det var alt, hvad der behøvedes, saa vilde den for Landbruget nødvendige Tilpasning ske af sig selv. Og saa blev Afleveringspligten til Nationalbanken ophævet, og Realiteten i Forholdet er stadig nøjagtig den samme, nemlig at der er Hjemførelsespligt fra Udlandet, og at den udenlandske Valuta indgaar i Bankerne, og saa ender det hos Nationalbanken. Ingen vil vel heller være med til at fravige Forbudet mod Kapitaludførsel her fra Landet, mod Kapitalflugt. Men naar man har et lukket Pengemarked, har Hjemførelsespligt og Forbud mod Udførsel af Kapital og fri Adgang for Regering og Nationalbank til at skrue paa Diskontoen, som de har Lyst til, til at begrænse Importen ved Importregulering eller Toldforhøjelser —